

„Labāk vairāk bērnu, nevis superīgāks autiņš!”

Augustīns Korneho (Augustin Cornejo) no Čīles ir Lasgarsas (Las Garzas) Lauksaimniecības skolas saimniecības vadītājs un Opus Dei supernumerārijs. Jaunākais no saviem vienpadsmit brāļiem un māsām, kā arī bārenis kopš 6 gadu vecuma, viņš stāsta par savu dzīvi un darbu.

30.01.2010

Jaunākais no vienpadsmit brāļiem un māsām, kā arī zaudējis abus savus vecākus kopš sešu gadu vecuma, Augustīns Korneho nokļuva Lasgarsas Lauksaimniecības skolā (Čilē) pateicoties savas vecākās māsas vīra labvēlībai.

Viņš ieradās Lasgarsā domādams, ka bez lauku darbiem šeit nekā cita nebūs. Bet drīz vien viņam nācās atskārst, ka šeit viņam būs arī jāmācās. „Kas gan cits man atlika?!” viņš saka savā spraigajā laucinieku izloksnē. Viņš atklāj, ka „skolā bija daudzas lietas, kas mani aizrāva: skolotāji, priesteri, draudzīgie futbola mači; mēs kopā strādājam, kopā ēdām un kopā mācījāmies; tā bija mana ģimene”.

„Kad beidzu skolu, devos prom un uzsāku strādāt. Strādāju no rīta līdz vakaram. Tomēr mani vilka atpakaļ uz skolu, jo man pietrūka ģimenes sajūtas. Runāju ar direktoru un laikā,

kad man bija dažas brīvas dienas, viņš uzaicināja atbraukt. Tieši pirms tam man bija jābūt kādās kāzās, kas ilga līdz pat rītam, tāpēc nemaz nebiju gulējis. Tomēr sev noteicu, ka man jādodas uz skolu, lai vai tur kas! Viens no kāzu viesiem meklēja, vai nav kāds, kas varētu pavadīt viņa māsu, kurai bija jātiek tālāk uz Sanfernando. Es piedāvājos izpalīdzēt un izmantoju izdevību no svinībām tikt prom ātrāk. Tā nu es aizbraucu uz skolu un man tika piedāvāts šis darbs. Tas bija 1988. gadā.”

Vai tajā laikā bijāt precējies?

„Nē, tajā laikā es par to pat nedomāju. Bet kad satiku Elvīras kundzi” – tā viņš sauc savu sievu – „lūdzu viņas roku jau otrajā dienā pēc mūsu pirmās satikšanās. Viņa man teica, ka es esot traks! Atbildēju, ka, ja neprecamies, tad man no šejienes būs jāpazūd. Uzreiz bija

skaidrs, ka šī jaunā meitene bija tāda, kuru nevajadzētu sāpināt. Viņa piekrita manam bildinājumam, tomēr viņa man lūdza ar kāzām kādu laiku pagaidīt.”

Kad nolēmāt pievienoties Opus Dei?

„Biju nostrādājis Lasgarsā jau 3 gadus un visu šo laiku gaidīju, kad viņi mani aicinās,” viņš to saka smaidot. „Neko daudz jau nesapratu, bet man patika drošība, esot kopā ar Dievu, un strādāt kopā ar Viņu – un vienmēr ar nodomu strādāt aizvien labāk un labāk. Nav nozīmes tam, ja kļūdos un šad tad pakrītu vai virzos atpakaļ. Kāds man vienmēr palīdzēs tikt atpakaļ uz pareizā ceļa. Tas ir veids, kā vēlos dzīvot.”

Un kā ar Jūsu sievu?

„Bija laiks, kad viņa piktojās par to, ka esmu viņu atstājis vienu, ka pavadu visu manu laiku lūgšanās, ka

esmu aizņemts tikai ar savām pašā darīšanām. Tomēr viņa turpināja sakārtot manu darba somu katru darba dienas rītu. Līdz kādu dienu viņa man pavēstīja: „Esmu Darbā!” Teicu viņai, ka tas bija tikai laika jautājums! Es par tevi lūdzos sešus gadus.”

Augustīnam un Elvīrai ir seši bērni, tas pagaidām. Divi no viņiem mācās Lasgarsas vidusskolā – viens 3., bet otrs 4. klasē. „Kad raugos uz visiem saviem sešiem sīkajiem sasēdušiem apkārt galdam, mani pārņem lepnums” – viņš saka – „Es pateicos Dievam par viņiem. Mana jaunākā meita jau prot lasīt – kādu dienu atpakaļ viņa man noburtoja veselu vārdu. Protams, es milzum daudz lūdzos par viņiem, tāpat kā mana sieva. Nav vērts smagi strādāt, ja tev ir tikai viens bērns. Ja man liktu izvēlēties starp sešiem bērniem un superīgu mašīnu, tad es dotu priekšroku visiem saviem bērniem

un manam vecajam 1977. gada
pikapam! Šajā gadījumā tu neko
neesi zaudējis! Viena no manām
meitām reiz vaicāja, cik ilgi mēs
būsim nabadzīgi? Atbildēju viņai, ka
visu mūsu dzīvi, ja nu vienīgi tev
kārtīgi strādājot, izdosies labi
nopelnīt un tu sagribēsi būt dāsna
pret saviem vecākiem. Domāju, ka ir
labi, ka viņi nedzīvo naudas
pārticībā. Viņi viens otram ļoti
palīdz, un arī dalās viens ar otru.”

**Vai Jūs gribētu, ka Jūsu bērni dodas
studēt universitātē?**

„Ja kaut viens no viņiem dodas, tad
arī pārējiem būtu jādod šādu iespēju
... bet priekš tā man naudas nav. Tas
ir iemesls, kamdēļ tik daudz lūdzos
un smagi strādāju. Tāpat viņiem
pašiem to jāvēlas, un ne tāpēc, ka
tēvs liek. Raudzīsim, kādas būs viņu
atzīmes, kā ies eksāmenos un tad jau
lūkosim, ko tur varēs līdzēt. Ar Dieva
palīdzību viss ir iespējams. Ja cilvēki

man tajā laikā, kad biju bērns, teiktu, ka mācīšos Lasgarsā un vēlāk šeit strādāšu divdesmit gadus, padomātu, ka viņi nav pie pilna prāta. Dievs sniedz visu pakāpeniski un pamazām, apejoties ar mums kā maziem bērniem – vispirms piens, tad mazuļu barība un galu galā pieaugušo barība. Bērniem saku, ja viņi vēlas studēt, tad divām lietām jābūt pilnīgi skaidrām. Pirmais, viņiem pašiem jābūt atbildīgiem par savām studijām, negaidot mātes vai tēva atbalstu. Un otrais, uz universitāti jādodas, lai mācītos kalpot un palīdzēt citiem. Ja viņi tur dodas tikai naudas pēc, tad tā ir velta laika šķiešana.”

Kas ir lielākā motivācija Jūsu darbā?

„Lasgarsa ir visa mana dzīve!” – viņš to saka ar degsmi. „Es jūtu saikni ar šejienes bērniem. Es jau pats esmu kā tāds ielas puika. Man patīk ar

viņiem dzīt jokus. Bez tam, es pats skaidri zinu, cik apjucis tu vari būt, kad esi jauns, un nav līdzās neviena, kas pasaka lietas skaidri: strādāt kārtīgi, ievērot režīmu, rūpēties par māju, būt uzmanīgam ar ballītēm, alkoholu un meitenēm. Lielākoties jaunie ir atvērti tikai attiecībā pret saviem draugiem, bet šie draugi parasti nevedina uz lietām, kas būtu labas. Kad tu izrādi jauneklīgu uzticību, viņš sāk mainīties un sāk runāt par sevi un par to, ko viņš dara – tas beidzas ar pateicību, ka vari būt stingrākas rokas vadīts. Šajās dienās vecāki ir pārlietu mīksti ar saviem bērniem: pārlietu daudz brīvības, pārlietu daudz naudas.”

„Ir lieliski redzēt, ka skolnieki sāk mainīties. Ka pēc skolas beigšanas viņi uzzvana, lai pateiktu par iegūto darbu, ka ir apprecējušies, ka viņi ir kopā ar savu sievu, saviem bērniem. Tu redzi īstus sasniegumus. Sasniegumus lauku saimniecībās un

ražotnēs starp darbiniekiem. Nebūtu lāgā, ja tu māci, bet tevis izaudzētās vīnogas neizrādītos labas.”

Kā Jūs atrodi Dievu Jūsu darbā?

„Šad tad jau man noiet greizi. Ir jāuzmanās, jo ir brīži, kad velns mani bīkstī un es kļūstu dusmīgs vai nerīkojos tā, kā Dieva dēlam nāktos. Man jābūt kā Viņam – jāpazūd pašam, lai manī būtu redzams Dievs. Skolniekiem jāredz, ka tu pret viņiem apejies ar aizrautību, ar mīlestību, ka esi patiesi ieinteresēts viņos, ka labo viņus draudzīgā veidā. Dažkārt man ar kādu no viņiem nākas būt arī nedaudz stingrākam. Tādos brīžos es to vispirms pārrunāju ar Dievu un lūdzu Viņam padomu. Vispirms lūdzu par attiecīgo puisi un tad daru, kas jādara – bet tad jau ar mierīgu sirdi, jo attiecīgo lietu esmu pārrunājis ar Lielo Bosu.”

„Lasgarsā esmu kā pele sierā, jo šeit varu lūgties cauru dienu. Nabaga

zellim, kurš visu dienu rukā ofisā ar papīriem, lai lūgtos, ir jāpārtrauc savs darbs. Bet es varu lūgties, vienkārši ejot pa skolas teritoriju no vienas vietas uz otru. Ja ieraugu draugu, es lūdzos par viņu. Un visas grūtības atstāju Dieva ziņā, jo visas mūsu pūles gala rezultātā nedod neko. Man nav dižu lietu, ko varu sniegt Dievam, tomēr Viņam es varu sniegt savu pacietību pret skolnieku vai pūles rūpīgi apgriezt vīnogulāju stīgas, vai manus centienus aizvien labāk un labāk apieties pret sievu un bērniem.”

Vai Svētais Hosemarija ir labs draugs?

„Pavisam noteikti! Viņš mani pazīst un vienkāršā veidā palīdz atrast Dievu. Viņš ir labs aizbildnis, jo bez Dieva žēlsirdības, viss ko darām, ir tikai nieki. Es zinu, ka tik daudz cilvēku lūdz un ir lūgušies par mani. Neviena no viņiem neiet apkārt un ar

to neplātās, bet es zinu, ka viņi par mani lūdzās, ka manis dēļ veltījuši Misi vai Rožukroņa lūgšanu. Tāpēc es nekad neesmu juties viens.”

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/labak-
vairak-bernu-nevis-superigaks-autins/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/labak-vairak-bernu-nevis-superigaks-autins/)
(6.08.2025)